

Tag chansen att vara lojal

»är inte bara okollegialt, det är dessutom direkt opastoralt«

Att Svenska kyrkans nya kyrkohandbok nu tagits i bruk har sannolikt inte undgått någon som tillhör läsekretsen av denna publikation. Från och med pingstdagen innevarande år förväntas alla församlingar och enskilda präster till punkt och pricka följa den nya handboken utan vare sig avsteg eller tillägg. Och egentligen är detta inget nytt. För så var det också med den förra handboken. Egentligen. Men som säkerligen också majoriteten av läsekretsen känner till, så har det ändå inte varit så. Det kan rent utav sägas att just detta – ska vi kalla det ”selektiva”? – förhållningssätt till handbokens ordningar har varit en av de bakomliggande faktorer utifrån vilket behovet av en ny handbok växt fram. Nu har Svenska kyrkan alltså en ny handbok, med betydligt fler valmöjligheter än i den förra, men samtidigt är det också tänkt att alla i och med detta ska hålla sig inom handbokens ramar. Fler val, men striktare, så skulle det kunna sammanfattas. Det dröjde dock inte länge innan en stor innerstadsförsamling i Stockholm via media meddelade att eftersom deras populära gudstjänstform inte längre går att fira exakt som tidigare med den nya handboken, så ville de ha domkapitlets tillstånd att slippa följa ordningen.

Och här har vi som kyrka ett problem. Vi är en demokratiskt styrd episkopal folkkyrka. Det innebär att kyrkans ordningar beslutas om av kyrkomötet och att verksamheten är organiserad geografiskt i stift och församlingar. Varje församling eller enskild präst kan alltså inte ta sig rätten att själv göra som vederbörande tycker. Vi som är vigda till tjänst i denna kyrka har dessutom högtidligen lovat att följa kyrkans ordning. Och det handlar förstås inte bara om den ordning som gällde vid vigningstillfället, det gäller alltså alltjämt.

Jag tänker att vi nu står inför ett vägval, som kyrka och individuellt. Med den nya handboken har vi chansen att tänka om och se till helheten istället för till vars och ens personliga preferenser. Som församlingspräst möter jag ofta människor som i samtal inför kyrkliga handlingar refererar

till hur präster gjort och sagt vid tidigare tillfällen. Inte sällan märker jag hur de redogör för kollegers avsteg från de gällande ordningarna och önskar att jag ska göra likadant. Förståeligt, eftersom de flesta vi möter i sådana samtal i regel har en ganska diffus bild av detaljerna i kyrkans gudstjänstordningar. Likafullt sätter detta mig på pottan, om uttrycket ursäktas, om jag istället vill tänka att min uppgift som präst är att ledsaga människor i de bruk och ordningar som vår kyrka gemensamt beslutat om.

Att som präst – eller församling – regelmässigt göra avsteg från våra gemensamma gudstjänstordningar, ofta under bekvämlighetflaggandet ”pastoral hänsyn”, är inte bara okollegialt, det är dessutom direkt opastoralt, eftersom det invaggar människor i en falsk bild av hur kyrkans gudstjänster går till.

Det finns definitivt tillfällen då avsteg bör göras, just av pastoral hänsyn, och det ingår i vårt uppdrag som präster att med yttersta finkänslighet bedöma när så krävs, men dessa avsteg måste i så fall utgöra undantagen, inte bli en egen hittepåordning som utgår från den enskilda församlingens eller prästens personliga tycke och smak.

Du som läser detta, kollega i vigningstjänsten, förtroendevald, lekfolk, tag nu chansen att sätta dig in i den nya handbokens ordningar och – särskilt för oss präster – göra dem till dina. ”Riten bär” säger vi ofta, och det kan verkligen vara sant, men bara om det är vår gemensamma rit, den vår kyrka givit oss att bli burna av.

Det är allas vår uppgift som verkar i kyrkan, anställda som ideella, att vara lojala med de ordningar kyrkan beslutat om. Då är vi också lojala med kyrkans medlemmar, de som ytterst sett har fattat beslutet. Så tag nu chansen att följa kyrkans ordning, tag chansen att vara lojal!

PETER FORSBERG

